

Apa és fia vitája

1930. június. Bárány István úszónak legnagyobb drukkere természetesen az édesapja volt, Bárány Géza, a Magyar Úszósövetség (MUSZ) alelnöke, aki fiának valamennyi külföldi startjáról aggódva várta az eredményeket. Bárány Géza ellenez-

te legjobban, hogy fia 100 méternél hosszabb távokon versenyezzen. Mindig a megerőltetéstől féltette.

Az olimpiai ezüstérmes (és később bronzérmes) úszó maga mesélte a Nemzeti Sportnak, hogy atyja minden egyes verseny után megkér-

dezte tőle: „Nem vagy fáradt, fiam?” A 200 méteres versenyeket sohasem nézte jó szemmel. Mindig is abba kapaszkodott, hogy 100 méteres gyorsúszásban elért eredményei kimagaslóak.

„Egyenesen örültem a párizsi eredményének, különösen ha azt a belátást hozza Pistának, hogy maradjon meg a 100 méteres táv mellett – új-

ságolta a sportlapnak. – Én ismerem fiamat, ismerem fizikumát, a szívét és felépítését, s tudom, hogy nála a hosszabb távokhoz nincs meg a megfelelő fizikum. Kár erőltetnie magát. Ezt be kellene látnia, s megelégednie azzal, hogy 100 méteren nincsen ellenfele.”

Természetesen Bárány Istvánnak – apa és fia... – egészen más volt a

véleménye magáról, valamint a párizsi szerepléséről. Osztja a magyar úszósport vezetőinek véleményét, amely szerint igazi úszót nem lehet csak egyetlen, rövid távon elképzelni.

De hát az apai szív mindig másként beszél.

Volesszák Gábor